

[Alfred Jensen.]

noget frem, fordi regeringen jo ved fremsættelsen af dette lovforslag stiller i udsigt, at der vil komme ændringer i skalaerne, og når man allerede nu kan sige, at der vil komme ændringer, og endog angive, at de til dels vil modvirke visse virkninger i opadgående retning i denne lov, er det betimeligt, at tinget får meddelelse om, på hvilke punkter man vil sætte ind og foretage ændringer. Jeg må forstå det sådan, at der ikke bliver tale om fra regeringens side at møde med et forslag om en generel nedskæring af skatten, et forhold, som jeg ikke skal kritisere. Vi har den opfattelse, at skal der være tale om skattelettelse, må det først og fremmest være dem med de små indkomster, den skal komme til gode, selv om man altså vil vente, indtil udskrivningslovforslaget foreligger.

Det forekommer mig dog, at der er en hel del spørgsmål, som burde være taget op til behandling her, men som, jeg ved ikke af hvilken grund, ikke er taget op af de to oppositionspartier. Jeg tænker på sådan noget som børnefradrag. Enhver er klar over, at de beløb, der er fastsat her, er alt for ringe, at de burde have været forhøjet for længst, og når man nu taler om skattelettelse, ville det være rimeligt, om man tog fat her. Der er ligeledes spørgsmålet om hustruers indtægt ved erhvervsmæssigt arbejde uden for hjemmet. Det skattefri beløb, der her er tale om, kunne passende forhøjes, når man mener, der er mulighed for lempelser. På samme måde kunne man fremdrage karene for enligt stillede mødre og andre, som sidder hårdt i det. Jeg kunne også nævne muligheden af, at man allerede nu fastslog, at folk med små indkomster, som ikke kommer ind under de nedslagsbestemmelser, der findes i ligningslovforslaget, fik tilstået et fradrag, så at den skattebyrde, der hviler på dem, blev formindsket og formindsket på en følelig måde. Det har man altså ikke talt om, og det kan kun tages som udtryk for, at her har man ikke den store interesse i at foretage ændringer.

Hvad det foreliggende lovforslag angår, forekommer det mig, at de ændringer, der her foreslås gennemført, ikke bringer den ulighed som findes, ud af verden. Det er

snarere således, at man favoriserer dem, der er relativt godt stillet og begunstiget gennem skattelovsbestemmelser. Jeg tænker her på de ændringer, der sker angående nedslagsbeløbene for dem, der får folkepension, og de andre medborgere, som er taget med under denne bestemmelse. Det betyder i virkeligheden, at en hel del medborgere kommer til at betale mere i skat fremefter, hvis der ikke kommer et nedslag i selve skalaens beløb i denne zone. Jeg skal ikke bestride, at ved at hæve bundgrænsen for skattepligt har man hjulpet adskillige tusinde skatteydere ud over et vanskeligt problem, og jeg skal heller ikke bestride, at også de ændringer, der er sket i loven om personlig skat til kommunen, betyder en lempelse, men jeg kan ikke forstå, hvorfor man, når man gennemfører sådanne lempelser, så gennemfører en stramning, når det gælder personer, der har indtægter lidt oppe derover. Jeg må forstå det således, at det ikke drejer sig om store beløb, men man spørger alligevel sig selv: hvorfor skal en sådan stramning gennemføres?

Som jeg læser bemærkningerne til lovforslaget, kommer den gruppe, der her er tale om, skalaindkomster fra 6 000 til 9 000 kr., til at betale den samme skat fremefter, som den har gjort hidtil, og selv om der måske ikke bliver tale om nogen direkte forøgelse af betalingen, vil denne gruppe af skatteydere dog reelt være dårligere stillet, når andre, der har den samme indkomst, får en skattelettelse. Det forekommer mig at være urimeligt. Jeg skal gerne erkende, at det ser uskyldigt ud, men det gjorde det også i sin tid, da man ændrede forsørgerbegrebet. Da så reglen slet ikke så slem ud, men da den kom til at virke i praksis, fremkom der uhyrligheder, som vist ikke mange havde tænkt sig ved behandlingen her i tinget. Den gruppe, jeg tilhører, var ikke begejstret for den ændring, der da skete, men vi havde ikke forestillet os de uhyrligheder, man kom ud for, og det er af den grund, jeg påtaler det nævnte forhold.

Jeg har naturligvis ikke overset ændringen i den skattemæssige stilling for ikkeforsørgere over 65 år. Jeg mener ikke, at man har ramt det rigtige her. Jeg har ikke opfattet det således, som det ærede medlem hr. Poul Møller, at det hermed er forsørgerbegrebet, der angribes. Jeg har opfattet det